

Hồi thứ mười bốn

Đèn trên mặt biển

Kim Linh Chi kêu lên một tiếng kinh hoàng. Lưu Hương chớp tay nhanh như điện, chụp dây lưng gã. Cùng lúc đó, Trương Tam cũng kêu lớn:

- Các vị xem! Cái gì đó!

Trong màn đêm âm u, bỗng một điểm sáng hiện ra. Gió to, mưa lớn sắp kéo đến nơi thì làm sao có điểm sáng? Điểm sáng đó không thể là sao trời rồi.

Hồ Thiết Hoa lộ vẻ vui, reo to:

- Đèn!

Nơi có ánh đèn, nếu không là lục địa thì cũng là thuyền. Đèn chứ không phải sao, nhưng lại là sao, một vì sao cứu mạng.

Mọi người vận dụng tận lực, bơi chiếc bè quan tài về hướng đó. Gió tuy mạnh, sóng tuy lớn, nhưng lúc đó gió và sóng đối với họ chẳng có nghĩa gì.

Đèn dần dần rõ, rõ thì phải to, to là gần. Họ gần đến nơi rồi. Bọn Lưu Hương bắt đầu nghe tiếng người trên thuyền.

Lưu Hương nhìn sang Bạch Liệp trầm giọng thốt:

- Một con người, nếu chưa chết là phải nhẫn nại, vô luận trong tình huống nào cũng phải nhẫn nại. Nhẫn nại là điều kiện căn bản của một người chưa muốn chết.

Anh Vạn Lý tiếp:

- Đúng vậy! Người ta có quyền giết kẻ khác chứ không có quyền tự giết mình.

*** [Vietkiem.com](http://www.vietkiem.com) ***

Con thuyền đó rất lớn. Người trên thuyền có dáng dấp tư văn, nho nhã, họ vận y phục rất tinh khiết, nói năng với nhau rất lễ độ.

Lên đến thuyền, Lưu Hương nhận ra ngay cái vẻ đặc biệt của con thuyền. Chỉ vì, theo ấn tượng của chàng thì thủy thủ phải là những đại hán thô bạo, dơ dáy. Phàm đi biển, ai ai cũng quý trọng nước ngọt, mang theo bao nhiêu là dành để

uống, nấu ăn, cho nên họ ít khi tắm rửa, họ phải chịu dơ dáy hơn trên đất liền. Thế mà các người này vừa sạch sẽ, vừa trang nhã, cái mới lạ.

Mưa giông bão tố sắp đến nơi, người đi biển ai không lo ngại, thế mà họ vẫn bình tĩnh như thường. Họ vẫn đủ lễ độ với bọn Lưu Hương, không hề bối rối, sơ suất. Vô luận là ai, trông vào họ cũng biết là chủ nhân của họ phải là tay phi phàm.

Lưu Hương không mất thời gian lâu, tìm được chứng minh cho sự suy diễn của chàng. Dĩ nhiên chàng suy diễn đúng sự thật. Bất quá có một điểm nhỏ sai lệch, là theo ý tưởng của chàng, chủ nhân phải có niên kỷ khá cao.

Nhưng chủ nhân còn trẻ quá!

Một thiếu niên tư văn, nho nhã, toàn thân tú khí bốc rực, y vận y phục hoa lệ song không sáng chói cực độ như phần đông vương tôn công tử thường mặc.

Trên sân thuyền, thoang thoảng có tiếng dương cầm. Dương cầm do thiếu niên chủ nhân dạo. Bọn Lưu Hương nhìn qua cửa sổ, tai lắng nghe. Từ lúc Vô Hoa tạ thế đến nay, họ chưa hề nghe lại tiếng đàn êm dịu như lần này.

Họ chưa đến cửa khoang thuyền, tiếng đàn ngưng bật. Thiếu niên đứng lên, ra tận khung cửa, mỉm cười nghinh tiếp. Nụ cười của y hiền dịu, thân mật nhưng trong ánh mắt có vẻ tịch mịch, cô đơn thoáng hiện. Y có một vẻ buồn sâu kín, cái vẻ đó không lọt khỏi đôi mắt kinh nghiệm của Lưu Hương.

Y hướng về bọn Lưu Hương, chấp tay xá sâu, rồi cười thành một nụ, sau cùng thốt:

- Khách quý từ xa đến, không hay kịp tiếp đón, thật đắc tội. Mong các vị thứ cho.

Hồ Thiết Hoa đi trước, Lưu Hương theo sau song y không đáp. Y hiểu lời nói của y không thanh lịch lắm, nếu đáp sợ không xứng với thái độ trang nhã của chủ nhân mà thành thất lễ. Hướng chi y lại không quen cái sáo giang hồ.

Y thuộc mẫu người ăn to, uống đậm, đánh mạnh, nói mau và nói thẳng, đừng ai hòng bảo y làm một việc gì có tánh cách tế nhị.

Lưu Hương tiến lên, xá đáp lễ sâu hơn, cười hòa dịu hơn, đáp:

- Nạn thoát, sống thừa, nhờ ơn cứu độ, được vậy là may mắn lắm rồi, dám đâu mong mỗi chủ nhân dành cho biệt đãi. Nếu để chủ nhân thủ lễ cẩn mật thì bọn tại hạ mới xử trí làm sao đây?

Thiếu niên lại xá một lượt nữa:

- Đâu dám sơ xuất với những bậc quân tử! Gặp được các vị là duyên phúc trời dành, tại hạ chỉ sợ làm hết sức mình mà không đủ lễ đó thôi.

Lưu Hương lại xá đáp lễ thốt:

- Vừa rồi tại hạ được nghe nhã thảo, như nghe tiêu nhạc, chỉ hận mình đến không đúng lúc làm mất cái hứng của chủ nhân.

Thiếu niên cười:

- Các hạ nói thế hẳn là một tay sành điệu, có lẽ rồi đây tại hạ cũng phải lãnh giáo mới an tâm cho.

Hồ Thiết Hoa vừa mệt nhọc, vừa đói, nhìn bên trong thấy có bình rượu để trên bàn, hận mình không được vào ngay, vội lấy bình rượu mà nốc rồi ngồi xuống cho khỏe xác. Nhưng Lưu Hương lại cứ trường giang đại hải, léo nhéo những sáo ngữ nhạt phèo làm y thêm bực.

Thoạt đầu y còn cố dần lòng, dần dần không dần được nữa, buột miệng chen vào:

- Hay ghê! Hay ghê! Cạnh đàn có rượu, cạnh rượu có đàn! Nếu mà được vừa nghe đàn vừa uống rượu, vừa uống rượu vừa nghe đàn thì còn hay hơn gấp mấy phần.

*** [Vietkiem.com](http://www.vietkiem.com) ***